

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25CoCsp/3/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124221789
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lýdia Gálisová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:6124221789.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

15 25CoCsp/3/2025

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a členov senátu JUDr. Márie Malíkovej a Mgr. Mareka Janigloša, v právnej veci žalobkyne: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, zastúpenej: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., o zaplatenie 15 627,11 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 18. decembra 2024 pod č.k. 16Csp/43/2024-214, takto

rozhodol:

15 25CoCsp/3/2025

Odvolačný súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyňi nepriznáva.

odôvodnenie:

14 25CoCsp/3/2025

1.1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie prvým výrokom žalobu zamietol a druhým výrokom žalovanému voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 497 zákona č. 513/1991 Obchodný zákonník, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 9, § 524, § 525 ods. 2, § 565 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, § 39, § 41 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), § 7 ods. 1, § 11 ods. 2, 16, 17, 23, 24, 27 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky, § 1, § 2 ods. 1, 2, 3, 4, 5, § 4 ods. 1, § 5 ods. 2, § 6a ods. 1, 2 opatrenia Národnej banky Slovenska zo dňa 14.11.2017 č. 10/2017, ktorým sa ustanovujú podrobnosti o posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z.

o bankách v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky, § 151 ods. 1, § 179 ods. 1 § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP.

1.2. Uvedol, že žalobkyňa sa žalobou doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 26.01.2024 domáhala, aby súd vydal platobný rozkaz, ktorým zaviazže žalovaného na zaplatenie istiny vo výške 15 627,11 eura, zmluvných úrokov vo výške 410,04 eura, úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 15 627,11 eura od 27.04.2021 do zaplatenia, ako aj na náhradu trov konania. Po oboznámení sa s obsahom predložených listinných dôkazov zistil, že medzi právnou predchodkyňou žalobkyne (Tatra banka, a. s.) ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola dňa 23.12.2019 uzatvorená zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru s poistením pre fyzické osoby č. 3119854290, predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 17 300 eur za účelom splatenia nesplatených záväzkov dlžníka vo výške v zmysle zmluvy, pričom vo zvyšnej časti išlo v zmysle intencií zmluvy o bezúčelový úver.

1.3. Žalovaný úver čerpal, riadne a včas ho nesplácal, v dôsledku čoho právna predchodkyňa žalobkyne listom zo dňa 28.12.2020 upozornila žalovaného, že ku dňu 23.12.2020 eviduje voči nemu pohľadávku v omeškaní vo výške 809,68 eura. Zároveň žalovaného vyzvala na bezodkladnú úhradu, najneskôr v lehote 5 kalendárnych dní. Upozornila ho, že ak omeškanú pohľadávku v stanovenom termíne neuhradí, pristúpi k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Predmetná výzva bola podaná na poštovú prepravu dňa 28.12.2020 ako zásielka 2. triedy, ktorú si žalovaný prevzal dňa 30.12.2020. Žalovaný ani v dodatočne poskytnutej lehote dlžné splátky neuhradil, v dôsledku čoho právna predchodkyňa žalobkyne listom zo dňa 26.04.2021 oznámila žalovanému, že vyhlasuje splatnosť úveru dňom doručenia tohto oznámenia a vyzvala žalovaného na úhradu pohľadávky vo výške 16 032,34 eura. Oznámenie o vyhlásení splatnosti a výzva na zaplatenie bola podaná na poštovú prepravu dňa 27.04.2021 ako zásielka 2. triedy, ktorá bola právnej predchodkyňou žalobkyne vrátená dňa 03.05.2021. Oprávnenie veriteľa vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, je zakotvené v Čl. IV., bod 3. a Čl. VI., bod 1. a 2. zmluvy.

1.4. Na základe zmluvy o postúpení súboru pohľadávok zo dňa 16.10.2023 a v zmysle prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok, uzavretej medzi spoločnosťou Tatra banka, a. s. ako postupkyňou a spoločnosťou EOS KSI Slovensko, s.r.o. ako postupníčkou, bola pohľadávka voči žalovanému s účinnosťou ku dňu 19.10.2023 postúpená na žalobkyňu, o čom bol žalovaný upovedomený oznámením po postúpení pohľadávky zo dňa 19.10.2023. V zmysle prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok pozostával peňažný záväzok žalovaného z istiny úveru vo výške 15 627,11 eura z neuhradeného zmluvného úroku vo výške 410,04 eura, z neuhradeného úroku z omeškania vo výške 7,38 eura a z neuhradených sankčných poplatkov vo výške 9,74 eura. Pokusom o zmier zo dňa 22.12.2023 bol žalovaný opäť vyzvaný na úhradu dlžnej sumy vo výške 16.992,28 eura, ktorá listina bola podaná na poštovú prepravu dňa 27.12.2023, avšak neúspešne.

1.5. Uzavretú zmluvu o spotrebiteľskom úvere posúdil jednak ako zmluvu o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka, spotrebiteľskú zmluvu podľa ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a predmetný zmluvný vzťah posúdil aj v zmysle ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Pasívnu vecnú legitimitáciu žalovaného mal za preukázanú, ide o dlžníka zo zmluvného vzťahu, plnenie z ktorého zmluvného vzťahu je predmetom konania a túto žalobkyňa preukázala predložením zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalobkyňa svoju aktívnu vecnú legitimitáciu odvodzovala zo zmluvy o postúpení súboru pohľadávok zo dňa 16.10.2023 a prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok.

1.6. Keďže termín konečnej splatnosti úveru bol dojednaný na deň 25.11.2027, preto sa zaoberal tým, či bola postupovaná pohľadávka v čase jej postúpenia splatná. Evidoval, že veriteľ nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru s poukazom na § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., pokiaľ veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 a pred uzavretím zmluvy neposúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s odbornou starostlivosťou veriteľom má vplyv nielen na vyriešenie otázky prípadnej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a na dôvodnosť a výšku žalobou uplatňovaného nároku. V danom prípade, pretože ide o pohľadávku postúpenú, aj na otázku oprávnenia veriteľa vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, v nadväznosti na to na otázku platnosti zosplatenia spotrebiteľského úveru, na otázku platnosti postúpenia pohľadávky. V konečnom dôsledku aj na otázku aktívnej vecnej legitimitácie žalobkyne. Podľa § 7 ods. 16 predmetného zákona, vynaloženie odbornej starostlivosti je veriteľ povinný hodnoverne preukázať.

1.7. V konaní nebolo sporné, že žalovaný úver čerpal, riadne a včas ho nesplácal, v dôsledku čoho právna predchodkyňa žalobkyne úver dňa 26.04.2021 zosplácala pri dodržaní postupu, § 53

ods. 9 Občianskeho zákonníka. Nebola oprávnená vyžadovať od žalovaného jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru v zmysle § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., keď hrubo porušila svoje povinnosti zakotvené v § 7 predmetného zákona, čo má za následok nástup ďalšej zákonnej sankcie, v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Žalovanému bol poskytnutý úver na splatenie existujúcich úverov vo výške 17 300 eur. Mali sa uhradiť pohľadávky z troch existujúcich úverov v celkovej výške 15 392,45 eura (5 244,55 eura + 6 747,90 eura + 3 400 eur). Podľa § 7 ods. 24 Zákona č. 129/2010 Z.z., spotrebiteľ nemusí spĺňať limit pre ukazovateľ schopnosti splácať úver a limit na podiel výšky celkovej zadlženosti k príjmu, ak spotrebiteľský úver, ktorým sa splatí viac úverov, výrazne neprevyšuje súčet zostávajúcich výšok refinancovaných úverov. Podľa § 4 Opatrenia NBS 10/2017 v znení účinnom v čase posudzovania schopnosti splácať úver, za výrazné prevyšovanie súčtu zostávajúcich refinancovaných úverov sa považuje prevyšovanie presahujúce nižšiu z týchto dvoch hodnôt: a) sumu 2 000 eur alebo b) sumu zodpovedajúcu 5 % súčtu zostávajúcich výšok refinancovaných spotrebiteľských úverov, čo v danom prípade predstavuje sumu 769,62 eura (5 % zo sumy 15 392,45 eura). Z uvedeného vyplýva, že úver poskytnutý žalovanému výrazne prevyšuje súčet zostávajúcich výšok refinancovaných úverov, keď rozdiel medzi poskytnutým úverom a súčtom refinancovaných úverov, suma 1 907,55 eura (17 300 eur – 15 392,45 eura) nepochybne prevyšuje nižšiu hodnotu špecifikovanú v § 4 Opatrenia NBS (1 907,55 eura ? 769,62 eura), v dôsledku čoho bola právna predchodkyňa žalobkyne povinná pri preskúvaní bonity žalovaného preskúmať aj to, či žalovaný spĺňa limity zakotvené v § 7 ods. 23 zákona č. 129/2010 Z.z.. Na výzvu súdu, aby žalobkyňa v konaní preukázala posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver pred uzavretím zmluvy, predložila listinu označenú ako „Osvedčenie verifikovania bonity a možnosti splácania úveru“ vystaveného právnym predchodcom žalobkyne ku dňu 30.10.2023. Preskúmať schopnosť spotrebiteľa splácať úver je veriteľ povinný urobiť najneskôr ku dňu uzatvorenia zmluvy, pritom osvedčenie je vystavené ku dňu 30.10.2023. Z predloženého osvedčenia v žiadnom prípade nevyplýva, že by právna predchodkyňa žalobkyne, pôvodný veriteľ žalovaného, preskúmavala limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver a limit na podiel výšky celkovej zadlženosti k príjmu, napriek tomu, že ak ich spotrebiteľ nespĺňa, veriteľ nesmie úver žiadateľovi poskytnúť. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení uvádzala výpočet limitu pre ukazovateľ schopnosti splácať úver. Nemožno ho považovať za dôveryhodný a preskúmaný v čase posudzovania schopnosti splácať úver, pretože tieto údaje v osvedčení nepochybne absentujú. Žalobkyňa o vyjadrení pri výpočte limitu ukazovateľa schopnosti splácať úver zohľadnila len náklady na zabezpečenie základných životných potrieb žalovaného a celkovú výšku nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb zvýšila o 20 % rozdielu podľa § 2 ods. 5 Opatrenia NBS. V ďalšom vyjadrení argumentujúc individuálnou chybou, vzala do úvahy aj životné minimum na dve vyživované deti žalovaného a celkovú výšku nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb zvýšila o 40 % rozdielu podľa § 2 ods. 5 Opatrenia NBS, hoci platná právna úprava vyžadovala zvýšenie o 20 %. Uvedené však nič nemení na tom, že údaje o oboch limitoch v osvedčení absentujú. Pokiaľ ide o limit na podiel výšky celkovej zadlženosti k príjmu, žalobkyňa v konaní netvrdila, že by tento limit jej právna predchodkyňa vôbec u žalovaného skúmala. Právna predchodkyňa žalobkyne tak porušila svoje povinnosti zakotvené v § 7 ods. 23 zákona č. 129/2010 Z.z., čo sa v zmysle § 11 ods. 2 považuje za hrubé porušenie povinnosti. Uvedené má za následok nielen nástup zákonnej sankcie spočívajúcej v bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, ale aj sankcie spočívajúcej v nemožnosti požadovať od žalovaného jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, keď hrubé porušenie jednoznačne subsumuje v zmysle intencií zákona, aj menej závažné porušenie. Právna predchodkyňa žalobkyne v dôsledku hrubého porušenia svojich povinností zakotvených podľa § 7 ods. 23, kedy na strane spotrebiteľa preukázateľne nepreskúmala limity podľa tohto ustanovenia, nebola oprávnená žalovanému poskytnúť úver, v dôsledku čoho tak musí nastúpiť aj sankcia spočívajúca v nemožnosti požadovať od žalovaného jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Opak by mal za následok, že spotrebiteľ, ktorý nie je spôsobilý riadne a včas splácať úver, a ktorému spotrebiteľský úver z uvedených dôvodov poskytnutý nemal byť, je povinný v dôsledku zosplatnenia úveru zo strany veriteľa, jednorazovo splatiť celý úver, na ktorého vrátenie len v pravidelných splátkach, nespĺňal už v čase poskytnutia úveru zákonom kladené požiadavky. Nenastúpenie oboch sankcií by tak v danom prípade bolo v rozpore so zmyslom a účelom zákona a na neho nadväzujúceho opatrenia NBS, ktorých prvoradým účelom je chrániť spotrebiteľa pred takým neúmerným zadlžením, ktoré spotrebiteľ nie je reálne schopný už od počiatku zmluvného vzťahu znášať.

1.8. Vo vzťahu k samotnému výpočtu limitu ukazovateľa schopnosti splácať úver uviedol, že zo žiadneho listinného dôkazu nevyplýva, že splátky zostávajúcich úverov (11 680 eur a 45 448 eur), ktoré poskytnutým úverom neboli refinancované, a ktoré je teda žalovaný popri poskytnutom spotrebiteľskom úvere povinný naďalej splácať, predstavujú sumu 335 eur. Žalobkyňa predložila len výstup z internej

aplikácie žalobkyne, z ktorého vyplývajú len zostatky aktuálnych úverov žalovaného. Uviedla, že výstup z interných aplikácií svojej právnej predchodkyne predkladala z dôvodu, že overovanie schopnosti splácať úver prebieha vo väčšine prípadov v automatickom režime. Údaje potrebné na posúdenie žiadosti o úver sú z úverového registra alebo Sociálnej poisťovne získavané vo forme dát, ktoré v čitateľnej podobe zobrazujú len interné aplikácie postupcu. Preto ich postupca pretavil do priloženého výstupu s tým, že obsahuje údaje zhromaždené z príslušných registrov, ktoré boli použité pri posudzovaní bonity. S argumentáciou žalobkyne nesúhlasil, pretože veritelia bežne predkladajú v spotrebiteľských sporoch výsledky lustrácií spotrebiteľov v jednotlivých elektronických registroch údajov o spotrebiteľských úveroch, ktoré obsahujú okrem aktuálnych zostatkov úverov aj výšky aktuálnych splátok, počet zostávajúcich mesačných splátok, údaj o charaktere poskytovaného úveru. Uvedené platí aj na jej argumentáciu ohľadom údajov získaných elektronickým overením príjmu spotrebiteľa v Sociálnej poisťovni. V tejto súvislosti dal súd žalobkyni do pozornosti, že pre správne zohľadnenie splátok splácaných úverov pre účely vyčíslenia výdavkov na peňažné záväzky spotrebiteľa ako jedného zo vstupných údajov potrebných pre výpočet limitu ukazovateľa schopnosti splácať úver, je potrebné podľa § 2 ods. 3, písm. b) opatrenia zohľadniť aj odseky 10 až 17 predmetného ustanovenia, ktoré určujú ďalšie kritériá zápočtu peňažných záväzkov spotrebiteľa a to napr. vzhľadom na dĺžku zostávajúcej splatnosti úveru, ďalej vzhľadom na to, či ide o úver s fixnou úrokovou sadzbou počas celej lehoty splatnosti úveru alebo nie, alebo napr. vzhľadom na to, či ide o schválené povolené prečerpanie. Rovnako na účely výpočtu ďalšieho vstupného údajja, ktorým je celková výška čistých príjmov podľa § 2 ods. 4 opatrenia, nie je možné vychádzať z výšky overovaného príjmu v Sociálnej poisťovni. Ten slúži na iný účel. Z aritmetického priemeru čistých skutočných príjmov spotrebiteľa za obdobie bezprostredne predchádzajúcich troch kalendárnych mesiacov pred posúdením schopnosti splácať, si bezpochyby vyžaduje predloženie a posúdenie potvrdenia o príjme spotrebiteľa od zamestnávateľa nie staršie ako tri mesiace tak, ako to zakotvuje § 5 ods. 2 opatrenia.

1.9. Nie je zrejmé, prečo žalobkyňa pri výpočte nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa zohľadnila len životné minimum vo výške 306,16 eura (teda na jednu plnoletú fyzickú osobu a jedno dieťa), keď životné minimum predstavovalo od 01.07.2019 sumu 210,20 eura na jednu plnoletú fyzickú osobu a životné minimum na jedno dieťa sumu 95,96 eura, hoci žalovaný údajne deklaroval vyživovacie povinnosti dve. Vynaloženie odbornej starostlivosti je veriteľ povinný podľa § 7 ods. 16 zákona č. 129/2010 Z.z. hodnoverne preukázať. Žalobkyňa v konaní nepreukázala, že by bola postupovaná pohľadávka v čase jej postúpenia splatná tak, ako to vyžaduje nielen Zákon o bankách, ale aj Zákon o spotrebiteľských úveroch, keď veriteľ nebol oprávnený pre porušenie povinností zakotvených v § 7 v nadväznosti na § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie úveru. Postúpenie pohľadávky bankou bez splnenia podmienok uvedených v § 92 ods. 8 zákona o bankách s poukazom na § 17 zákona č. 129/2010 Z.z. je tak potrebné považovať za konanie v rozpore so zákonom podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Tento právny úkon je v časti pohľadávky, ktorá je predmetom konania, absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka na ktorú neplatnosť súd ex offio prihliada. Keďže postúpenie predmetnej pohľadávky je neplatným právnym úkonom, žalobkyňa nie je veriteľom žalovaného. Preto žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v celom rozsahu zamietol. Poukázal pritom na rozsudok NS SR sp.zn. 7Cdo 26/2017 zo dňa 28.03.2018. V súvislosti s argumentáciou žalobkyne ohľadom § 151 ods. 1 CSP, podľa ktorého skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné, poukázal na rozsudok NS SR z 29.06.2010, sp.zn. 2 Cdo 205/2009, podľa ktorého „súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta“ ako aj na uznesenie Ústavného súdu SR z 11.06.2019, sp.zn.: I. ÚS 246/2019, podľa ktorého „pasivita žalovaného v konaní nemôže mať za následok (aplikáciou § 151 ods. 1 a 2 CSP) povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok“.

1.10. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP, keď žalovaný bol tou stranou sporu, ktorá bola s ohľadom na výsledok konania v konaní plne úspešná. Pretože žalovanému preukázateľne v súvislosti s konaním žiadne trovy nevznikli, žalovanému voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2.1. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonnej lehote napadla odvolaním žalobkyňa. Navrhla napadnuté rozhodnutie zmeniť a vyhovieť žalobe resp. ho zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dôvodila tým, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci ohľadom nedostatočného skúmania bonity. Listinnými dôkazmi preukázala, že postupca pri poskytovaní úveru konal s odbornou starostlivosťou. Poukázala na dokument s názvom Osvedčenie verifikovania bonity

a možnosti splácania úveru a dopytom do Sociálnej poisťovne. V rámci nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb bral veriteľ do úvahy životné minimum spotrebiteľa a dvoch vyživovaných detí v zmysle informácií, ktoré uviedol v žiadosti v sume 306,16 eura. Zároveň bral do úvahy paušálne výdavky, ktoré v zmysle opatrenia NBS spolu so životným minimom reprezentujú obvyklé mesačné výdavky spotrebiteľov na stravu, bývanie, ošatenie a pod. Tie boli vypočítané ako rozdiel medzi celkovou výškou čistého príjmu spotrebiteľa a životným minimom spotrebiteľa, životným minimom osoby, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť zvýšený o 40% - teda 397,54 eura (1 300 € - 306,16 eura) * 40%). Poukázala na odpoveď NBS zo dňa 14.03.2024 vo veci NBS-000-096-061. Podľa nej výdavky na bývanie, dopravu, telefón, internet a ostatné výdavky na domácnosť sa považujú za súčasť kategórie náklady na zabezpečenie základných životných potrieb. Celková výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa bola vo výške 703,70 eura a výpočet DSTI bol 0,94. Pri posudzovaní žiadosti o úver bola v rámci mesačných nákladov žiadateľa o úver braná do úvahy paušálna suma. Poskytovatelia úverov ani v súčasnosti, po sprísnení podmienok poskytovania úverov, nie sú povinní žiadať preukazovanie konkrétnych mesačných nákladov. Uplatňovanie paušálnych výdavkov podľa nej spĺňa predpoklady postupu s odbornou starostlivosťou.

2.2. Podľa ustanovenia § 7 ods. 2 ZoSÚ sa kladú povinnosti aj spotrebiteľom. Sám spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Je objektívne nemožné, aby si veriteľ zistil všetky relevantné údaje o sociálnej situácii dlžníka. Preto keď dlžník neuvádza iné ďalšie výdavky pri kontrahovaní zmluvy, tak veriteľ zohľadní paušálne výdavky v rozsahu minimálne o stanovenom životnom minime. Poskytovateľ úveru postupoval s odbornou starostlivosťou. Považoval za nespravodlivé, kedy pri nespornosti skutkového stavu a preukázaného nároku listinnými dôkazmi, žalovaný nie je povinný zaplatiť ani len nesplatenú istinu úveru. Vo veci bol prvotne vydaný platobný rozkaz, ktorý sa nepodarilo doručiť žalovanému do vlastných rúk, preto jej nie je zrejmé, z akého dôvodu vyvodil ten istý súd rozdielne závery.

2.3. Namietala, že zákonodarca ukladá poskytovateľovi úveru brať do úvahy jeho príjmy a výdavky alebo nahliadnuť do príslušnej databázy. Nestanovuje naplnenie týchto predpokladov kumulatívne. Mala za to, že došlo k preukázaniu riadneho postupu podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere. Poukázala na uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 9CoCsp/44/2021 zo dňa 25.08.2022. Žalovaný sa k obsahu žaloby žiadnym spôsobom nevyjadril, skutkové tvrdenia nepoprel a ďalšie dôkazy neoznačil. V konaní ostal pasívny a k žalobe sa nevyjadril. Skutkové tvrdenia rozporoval výlučne súd. Súd nemôže ani v spotrebiteľskom spore nahrádzať procesnú aktivitu strán v celom rozsahu, keď žalovaný nielenže nenavrhol a nepredložil vykonať dôkaz za účelom preukázania, že právny predchodca žalobcu neskúmal jeho bonitu, ale sa ani touto argumentáciou v konaní nebránil. Poukázala na rozhodnutie Súdneho dvora C 42/15, nález ÚS SR sp.zn. PL ÚS 11/2016 zo dňa 07.02.2018 a ďalšie rozhodnutia odvolacích súdov.

2.4. Pokiaľ veriteľ posudzoval bonitu (aspoň) jedným zo spôsobov uvedených v ustanovení § 7 ods. 1 ZoSÚ (v danom prípade dokonca oboma spôsobmi), potom nemohlo dôjsť k hrubému porušeniu povinností (resp. nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu povinností veriteľa posudzovať bonitu spotrebiteľa s odbornou starostlivosťou) podľa ustanovenia § 7 ods. 1 ZoSÚ, pretože zákonodarca v právnej norme uviedol slovo alebo. Vo vyjadrení zo dňa 16.09.2024 a zo dňa 24.10.2024 nad rámec dôkazov priložených k žalobe uviedla, že pred poskytnutím úveru s odbornou starostlivosťou preskúmala schopnosť spotrebiteľa splácať poskytnutý úver. Nemala dôvod produkovať ďalšie listinné dôkazy na preukázanie svojho nároku. Odborná starostlivosť pri posudzovaní schopnosti žalovaného splácať úver bola zachovaná, do úvahy boli vzaté všetky dostupné informácie. Výsledkom bol záver o platobnej spôsobilosti/schopnosti splácať daný úver. Postupca disponoval informáciami o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa a úver zosplatnil v súlade so zákonom. Žalobkyňa je aktívne vecne legitimovaná, nešlo o postúpenie pohľadávky v rozpore so zákonom, keby by mohla byť zmluva o postúpení pohľadávok hodnotená ako neplatný úkon podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor s ustanovením § 17 ods. 1 písm. b) ZoSÚ.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadril.

4. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané a v zákonom stanovenej lehote (§ 359, § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že odvolanie spĺňa náležitosti § 363 a nasl. CSP, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 ods.1 CSP, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej

inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania a s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods.1, § 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a tento správne vyhodnotil, preto odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

5.1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 26.01.2024 domáhala vydania platobného rozkazu, ktorým súd zaviazal žalovaného na zaplatenie istiny vo výške 15 627,11 eura, zmluvných úrokov vo výške 410,04 eura, úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 15 627,11 eura od 27.04.2021 do zaplatenia a náhrady trov konania. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 16.10.2023 medzi postupcom Tatra banka, došlo na žalobkyňu k postúpeniu pohľadávky voči žalovanému, keď žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Žalovaný sa dostal do omeškania so splácaním úveru po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, bol upozornený v lehote nie kratšej ako 15 dní na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, postupca vyhlásil podaním zo dňa 26.04.2021 mimoriadnu splatnosť úveru a vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy. Okresný súd Banská Bystrica vydal dňa 16.02.2024 pod sp.zn. 34Up/232/2024 platobný rozkaz, ktorý sa žalovanému nepodarilo doručiť do vlastných rúk. Žalobkyňa navrhla pokračovanie v konaní na príslušnom súde.

5.2. Po doručení vyjadrení žalobkyne týkajúcich sa posúdenia schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver a vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie rozhodol napadnutým rozsudkom, ktorým žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v celom rozsahu zamietol dôvodiac, že postúpenie predmetnej pohľadávky je neplatným právnym úkonom a žalobkyňa nie je veriteľom žalovaného. Z dôvodu podaného odvolania žalobkyne je vec predmetom prieskumu odvolacím súdom.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, veriteľ je pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

8. Podľa § 7 ods. 16 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, veriteľ je povinný postupovať pri poskytovaní spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere obozretne a ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery a) spôsobom, ktorý nepoškodzuje spotrebiteľov, a b) s odbornou starostlivosťou; vynaloženie odbornej starostlivosti je veriteľ povinný hodnoverne preukázať.

9. Podľa § 7 ods. 23 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky môžu poskytnúť spotrebiteľský úver spotrebiteľovi, len ak spotrebiteľ spĺňa limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver a limit na podiel výšky celkovej zadlženosti k príjmu.

10. Podľa § 7 ods. 24 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, ustanovenia odsekov 19 až 23 sa nevzťahujú na a) spotrebiteľský úver, ktorým sa splatí jeden alebo viac existujúcich úverov poskytnutých podľa tohto zákona (ďalej len „refinancovaný úver“) alebo na zmenu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorej predmetom je navýšenie výšky spotrebiteľského úveru (ďalej len „navýšený úver“), ak výška poskytnutého spotrebiteľského úveru výrazne neprevyšuje súčet zostávajúcich výšok refinancovaných úverov alebo navýšených úverov, b) spotrebiteľský úver zabezpečený podľa osobitného predpisu, 17tb) ktorého hodnota zabezpečenia je počas celej lehoty splatnosti úveru minimálne 100 % zo zostatkovej hodnoty tohto spotrebiteľského úveru.

11. Podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7

ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

12.1. Podľa nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 12.02.2025 č.k. II. ÚS 530/2024-39, povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa je v našom právnom poriadku zakotvená v § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch. Ide o transpozíciu čl. 8 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS. Podľa tohto ustanovenia je veriteľ pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pritom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

12.2. Zákonodarcu zdôraznil, že dôkazné bremeno pri overení toho, či si veriteľ splnil túto zákonnú povinnosť, je na strane veriteľa [pozri § 7 ods. 16 písm. b) za bodkočiarkou zákona o spotrebiteľských úveroch]. Splnenie tejto povinnosti je však potrebné vnímať vo všetkých aspektoch súvisiacich s poskytovaním úveru. Povinnosť veriteľa posúdiť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu je pre spotrebiteľa nepochybne viac než podstatná, pretože ho chráni pred rizikami nadmerného zadlženia a platobnej neschopnosti (pozri rozsudok Súdneho dvora Európskej únie LCL Le Crédit Lyonnais SA proti D. E. z 27. marca 2014, C-565/12, bod 42). Súdny dvor citovanú smernicu vykladá tak, že „existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že sa spotrebiteľ najmä z dôvodu nevedomosti nebude dovoliavať právnej normy určenej na jeho ochranu (rozsudok z 21. apríla 2016, F. a F., C-377/14, EU:C:2016:283, bod 65, ako aj citovaná judikatúra)“ (rozsudok Súdneho dvora OPR-Finance s.r.o. proti GK z 5. marca 2020, C-679/18, bod 22). Zjednodušene povedané, v mnohých prípadoch je dlžník len laik, ktorý má predstavu o tom, koľko si chce požičať, ale veriteľ je ten, kto má odborné skúsenosti a vedomosti, a vie preto vyhodnotiť aj to, koľko si klient požičať môže, aby to vedel splácať, a právny predpis k tomu v zásade normuje aj metodiku a nástroj na báze vstupných údajov pre konkrétny výpočet (§ 7 ods. 20 a 41 zákona o spotrebiteľských úveroch).

12.3. Práve s ohľadom na dôležitosť tejto povinnosti sú prísne aj sankcie, ktoré postihujú veriteľa, ktorý túto svoju povinnosť zanedbá (§ 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch) – v prípade porušenia povinnosti konať s odbornou starostlivosťou nie je veriteľ oprávnený vyžadovať jednorazové splatenie úveru a v prípade hrubého porušenia tejto povinnosti sa taký úver považuje za bezúročný a bezpoplatkový. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti veriteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch sa považuje aj porušenie § 7 ods. 19 až 42 zákona o spotrebiteľských úveroch.

13.1. Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozhodnutia ako aj konania ktoré mu predchádzalo, nezistil žiadne vady, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Preskúmaním dôvodov odvolania a odvolacích námietok zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie, jednotlivé dôkazy vyhodnotil správne a na ich závere vec aj správne právne posúdil. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia správne predloženú zmluvu posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu podľa ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a predmetný zmluvný vzťah posúdil v zmysle ustanovení o spotrebiteľskom práve, teda v zmysle ustanovení Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Žalobkyňa svoju aktívnu vecnú legitimitáciu odvodzovala zo zmluvy o postúpení súboru pohľadávok zo dňa 16.10.2023 a prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Preto sa súd prvej inštancie ďalej zaoberal tým, či bola postupovaná pohľadávka v čase jej postúpenia splatná. Rovnako správne poukázal na skutočnosť, že s poukazom na § 11 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z. z. veriteľ nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, pokiaľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 a pred uzavretím zmluvy neposúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

13.2. Vynaložením odbornej starostlivosti sa v zmysle ustanovenia § 7 ods. 16 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch rozumie najmä to, že veriteľ posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na získané informácie o spotrebiteľovi; ak je veriteľom veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky a posúdi schopnosť spotrebiteľa

splácať spotrebiteľský úver najmä s ohľadom na údaje získané z jedného alebo viacerých registrov, do ktorých poskytujú údaje veriteľa, ktorých počet sa rovná aspoň dvojtretinovej väčšine veriteľov, ktorými sú veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), ktorí sú zverejnení v zozname veriteľov podľa § 8a, banky, zahraničné banky a pobočky zahraničných bánk, v čase posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

13.3. Odvolací súd poukazuje aj na dôvodovú správu k ustanoveniu § 7 a 11 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa nej je touto novo ustanovenou povinnosťou v tomto návrhu zákona povinnosť posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver na základe relevantných a aktuálnych informácií, získaných jednak od spotrebiteľa a jednak napr. v prípade banky zo spoločného bankového registra. Toto ustanovenie by malo zabezpečiť záujem veriteľov správne odhadnúť schopnosť spotrebiteľa splácať a správať sa tak obozretne jednak z pohľadu návratnosti úveru a jednak z pohľadu dôsledkov nezodpovedného požičiavania na strane spotrebiteľov. Tento prístup aplikujú dnes len bankové subjekty.

14.1. Odvolací súd uvádza, že veriteľ je v zmysle ustanovení § 7 a na to nadväzujúc § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, pri posúdení úverovej schopnosti spotrebiteľa splácať úver (bonita), povinný brať na zreteľ existujúcu situáciu spotrebiteľa, a to najmä jeho príjmy a výdavky. Pri posudzovaní bonity spotrebiteľa je potrebné vychádzať z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Zároveň však nemôže ísť o absolútne uistenie sa, že úver bude v budúcnosti splatený, zohľadňujúc tak rôzne subjektívne i objektívne právne skutočnosti (výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobá práca neschopnosť a pod.). V aspekte predmetných ustanovení možno povedať, že zámerom zákonodarcu bola snaha efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať.

14.2. K námietkam odvolateľky súd uvádza, že z normatívneho textu vyplýva, že informácie pre rozhodnutie veriteľa o tom, či uzavrie zmluvu, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za týmto účelom tak veriteľ vychádza jednak z informácií dodaných spotrebiteľom a samozrejme ním aj preukázaných, tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej verifikovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však neliberuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť.

14.3. S poukazom na uvedené sa preto s námietkami odvolateľky nemožno stotožniť. Zároveň z jej strany došlo k porušeniu ustanovenia § 7 ods. 16 zákona č. 129/2010 Z.z., kde sa za bodkočiarkou uvádza, že vynaloženie odbornej starostlivosti je veriteľ povinný hodnoverne preukázať. V spise absentuje aj samotná žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru, ktorá vo všeobecnosti obsahuje prvotné informácie poskytnuté žiadateľom o úver smerujúce k následnému prevereniu bonity poskytovateľom úveru. Žalobkyňou predložený dopyt na Sociálnu poisťovňu, ako aj výpis zo spoločného registra bankových informácií je neprehľadný a ťažko čitateľný, nie sú dostatočne zreteľné údaje, z ktorých mal veriteľ vychádzať pri poskytovaní úveru. Bol predložený screenshot na interný systém právnej predchodkyne žalobkyne a z výstupu z internej aplikácie žalobkyne vyplýva existencia ďalších záväzkov žalovaného a to titulom spotrebného úveru vo výške 3 346 eur, spotrebného úveru vo výške 11 680 eur, spotrebného úveru vo výške 5 175 eur, spotrebného úveru vo výške 6 725 eur a hypotekárneho úveru vo výške 45 448 eur, ku ktorým ale nie sú uvedené ďalšie údaje. Žalobkyňa predložila aj listinu označenú ako osvedčenie verifikovania bonity a možnosti splácania úveru vypracovaného právnu predchodkyňou žalobkyne, táto však bola s dátumom 30.10.2023.

15.1. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. K námietke žalobkyne, že zákon kladie povinnosť aj spotrebiteľom v tom smere, že sám spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie jeho schopnosti splácať spotrebiteľský úver odvolací súd uvádza, že z obsahu spisu nie je zrejmé, akou formou a v akom rozsahu bol žalovaný ako spotrebiteľ veriteľom požiadaný o preukázanie svojej schopnosti splácať úver, pretože v spise akékoľvek takéto doklady absentujú. Súdny sú povinné

skúmať splnenie povinnosti na strane dodávateľa ex offa, pričom dôkazné bremeno na preukázanie splnenia tejto povinnosti zaťažuje práve dodávateľa.

15.2. Hoci žalovaný ostal v konaní pasívny a nevyjadril sa k žalobkyňou tvrdeným skutočnostiam, ktorú skutočnosť žalobkyňa vo svojom odvolaní namietala, je potrebné upriamiť pozornosť aj na tú skutočnosť, že žalovaný je spotrebiteľom a preto súd musí chrániť jeho záujmy ako slabšej strany sporu poživajúcej ochranu.

15.3. Žalobkyňa v podanom odvolaní okrem iného poukázala na rôzne rozhodnutia odvolacích súdov. Odvolací súd k tomu uvádza, že sa nejedná o totožné právne situácie, preto nie je možné zovšeobecňovať závery odvolacích súdov a aplikovať tieto závery na danú právnu vec. Navyše rozhodnutiami iných krajských súdov nie je odvolací súd viazaný a nie sú pre jeho rozhodovanie právne záväzné. V tomto smere odvolací súd opätovne poukazuje na vyššie uvedenú judikatúru.

15.4. Žalobkyňa v konaní nepreukázala, že by bola postupovaná pohľadávka v čase jej postúpenia splatná tak, ako to vyžaduje Zákon o bankách a aj Zákon o spotrebiteľských úveroch, keď veriteľ nebol oprávnený pre porušenie povinností vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie úveru. Postúpenie pohľadávky bankou bez splnenia týchto podmienok je absolútne neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Pretože postúpenie predmetnej pohľadávky je neplatným právnym úkonom, žalobkyňa nie je veriteľom žalovaného a nie je tak aktívne vecne legitimovaná na podanie žaloby. Ostatné závery súdu prvej inštancie týkajúce sa bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru sú konštatovaním nad rámec, pretože ak žalobkyňa nemá aktívnu vecnú legitímáciu, nemožno sa preto vo zvyšku ani zaoberať jej nárokom.

16. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie sa s týmto rozhodnutím stotožnil. S poukazom na vyššie uvedené dôvody dospel k záveru o nedôvodnosti odvolania žalobkyne a rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

17. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods.1 v spojení s 255 ods. 1 CSP, tak, že hoci bol v odvolacom konaní úspešný žalovaný, tomuto voči žalobkyne nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovanému podľa obsahu spisu v konaní žiadne trovy nevznikli a preto odvolací súd rozhodol v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcich procesnú ekonómiu dbajúc na hospodárnosť konania, jej náhradu trov konania voči oprávnenej nepriznal (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.02.2018, sp.zn. 7Cdo/14/2018).

18. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

2

25CoCsp/3/2025

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).